ליעבע, האַס און אַנדערע

אַן אינטערעסאַנטער און ווישאַנענדער ראָמאַן

בעאַרבייט פון ל. ס. ד.

(109־טע פאָרזעצונג)

— נעווים ווייל איך אייך העלפען, האָט ער געזאָגט, אָבער איהר מוזט מיך אין אייניגע טעג נעדולד האָבען, פריוליין אידאַ, דער מאַן וועלכער מאַכט מיר דעם שליסעל צו טרענקס צעלע, קען ביי דער אַדרעס אייער נים זיין, ער מוז עס דאָך נאָכן אין געהיים מאַכען און דעסהאַלב וועל איך דעם שליסעל ערשט אין אייניגע טעג אַרום בעקומען.

— און דאַן נאָך איינס, האָט ער לאַנג־זאַם צוגעגעבען, איך וועל עס זאָגאַר אין דער רונקעלהייט ניט וואַגען אייך דורך די קאָרידאָרען צו פיהרען וואו אין אַלע עקען שטעהען די וואַכען — וועניגסטענס אין דיעזע קליידער ניט.

זי האָט איהם פערשטאַנען, אַ גלייכ־הייטדיג רויטקייט האָט איהר געזיכט בע־דעקט אונדער האָט די אויגען אַראָבגעלאָזען.

— אַה ווען דאָס איז אַלעס, האָט זי ענערגיש דעם קאָפּ אויפגהויבענדיג געזאָגט וועל איך שוין געפינען אַ עצה, הערר לייד־טענאַנט. לאָזט דאָס נאָר מיר איבער!

יעדענפאַלס מוזען מיר דערביי דעם אָנקעל האָבען, איך האָב שוין דעם פּלאַן געמאַכט!

— זייט איהר זיכער, פריילין פון ברענען, דאָס דער מאַיאָר וועט אייך העלפען?

— אָה, נעווים, איהר ווייסט נאָר ניט וואָס פאַר אַ גוטהערציגער מענש ער איז! וועהרענד זיי זיינען אַזוי נאָהענט צום שטאַרט צוגעקומען האָט עבערהאַרד מיט איהר דעם פּלאַן אייסעיהרליך בעשפּראָכען ווי אַזוי זיזאָל מיט טרענקס צעלע צוקומען און אידאַ איז מיט אַלעס איינפערשטאַנען געווען.

ווען זיי זיינען ענדליך צו דער הויז וואו זי האָט געוואָהנט צוגעקומען, האָט זי איהם מיט אַ הערציליכען בליק די האַנד געריכט.

— איך דאַנק אייך הערר עבערהאַרד פאַר די פריינדשאַפט וואָס איהר זייגט מיר, ווי זעלטזאַם וואָס איך הב אייך געפונען און לייך מיין פערטרויען צו אייך געפאַסט!

ער האָט זיך אַראָבגעבויגען און האָט איהר האַנד שטירמיש צו זיינע ליפּען גע־פיהרט.

אַן אונערקלעהרליכער שרעק איז איהר פון דער ריטקייט האָט איהר געזיכט בע־דעקט אויזיגעצויגען און אין דעם נעכס־טען אויזענבליק איז זי אין הויז פערשוואונדען.

ווי טרויעמענד איז ער געשטאַנען און האָט נעקוקט אויף דער אַרט וואו זי איז אַלעס געשטאַנען, וועהרענד אַ גליקליכער שמייכעל האָט זיך אויף זיין געזיכט אָב־געשפּיגעלט.

— ווי שעהן, ווי גוט און ריין זי איז! האָט ער צו זיך אליינגעפליסטערט, יעצט ערשט ווייס איך, וואָרום מיין הערץ איז ביי ערשט פריי געבליבען ווייל איך האָב אָך די ריכטיגע ניט געפונען!

יעצט אָבער איז מיין שטונדע נעקו־מען, איך פיהל עס, דאָס דיעזעס זיסעס ק־ד פיהלט אויס מיין נאַנצע הערץ־

א — גוטע נאַכט, אידאַ! האָט ער אויגע געפליסטערט, וועהרענד ער האָט צו דעם בעלייכטעטען פענסטער אַרויפגע־קוקט, גוטע נאַכט, געליעבטע!

גלייך נאָכדעם האָט מען שטיל אין הויף אָנגעקלאַפּט און דער מאַיאָר האָט גע־פרעגט, אויב זי איז בערייט, דער הערר עבערהאַרד וואַרט שוין אויף איהר.

מיט אַ שטילע לאַכגזאַמע שטימע זאָט זי געענטפערט און האָט די טיהר גע־עפענט.

נאָט צו דאַנקען, דאָ איז צימליך דונ־קעל געווען, נאָר אַט ערגע פון קאָריאָר זאָט אַ מאַטע ליכט געברענט.

אַלס זי איז פלוצלונג פאַר דעם לייטע־אַנט פון עבערהאַרד געשטאַנען וועלכער האָט איהר ציערליכען געשטאַלט מיט אַ שאַרפען בליק בעטראַכט, וואָלט זי אַט יעבסטען אין אַ ווינקעל פערקראָכען, אין זי איז נים אַט שטאַנד געווען אַ וואָרט צו רעדען.

— איך בין בערייט! האָט זי גע־שטאַמעלט אָהנע דעם בליק צו איהם אויף צוהייבען און זיי זיינען ביידע איבערן קאָרידאָר גענאַנגען.

די בלוט איז איהר שטירמיש הערץ דיא אָדערען געלאָפען, דער געדאַנק, דאָס זי וועט באַלד דעם אַנקעל פרידריך גענע־איבערשטעהן, דאָס דער אויגענבליק איז נעקומען, וועלכען זי האָט אַ לאַנגע צייט אויסגעקוקט, האָט איהר הארץ מיט פריי־דען אויסגעפילט.

לייטענאַנט עבערהאַרד האָט מיט איהר נאָר איינגיג ווערטער געשפּראָכען, אום איהר פון איהר פערלעגענהייט צו צער־שטרייען.

ער האָט איהר דורך מעהערע קאָריאָר־דען געפיהרט און יעצט אַלס זיי זיינען אין דעם לעצטען האָרדאָר אַריינגעקומען, האָט ער שטיל געפליסטערט:

יעצט קוראַזש, פריילין אידאַ, הערט שטעהט די וואַך, און מיר מוזען דאָ פאַר־ביינעהן!

— פירכטעט אָבער ניט איך האָב שוין דעם מאַן אויף מיינער זייטע געוואוגען, מיר ווערען אונגעשטערט איבערגעהן!

אַ לייכטער ציטערן איז איהר בעפאַ־לען, הילפע זוכענד וו אַ קינד האָט זי די האַנד צו איהם אויסגעשטערקט.

אַ גליקליכער שמייכעל איז איבער זיין געזיכט אַריבערגעפלויגען און ער האָט די קליינע ציטערנדע האַנד מיט אַ וואַרי־מען דרוק צו זיך גענומען.

— מיטה! האָט ער שטיל געפליס־טערט — דענקט אַן טרענק, באַלד זיינען מיר ביי איהם!

דאָס האָט געהאָלפען, זי האָט דעם קאָפּ ענערגיש אויפגעהויבען און גלייך נאָכדעם זיינען זיי שווייגענד דער וואָך פאַראיבער גענאַנגען.

נאָך אייניגע טריט — און זיי זיינען פאַר טרענקס צעלע געשטאַנען.

נאָכדעם ווי ער האָט אַ פּרופּענדרע בליק דורך דעם לאַנגען קאָריאָר געוואָר־פען, האָט עבערהאַרד דעם שליסעל אַרויס גענעמען און האָט די טהיר פון דער צעלע געעפענט.

מיט פעסטע טריט איז ער אַריינגע־נאַנגען, וועהרענד אידאַ איז איהם וואַנ־קענד, נאָכגעגאַנגען און דאַן אין שאַטען מיט אַ קלאַפּענדעם האַרץ, איז זי געבליי־בען שטעהן.

דאָרט ווייטער איז פריידריך פון טרענק געזעסען, דער ליעבלינגס ברודער פון איהר מיטער. — זי האָט שיעור אַ הויכען געשריי אויסגעשמייסען — באַרעמ־הערציגער נאָט, איז דאָס דער שטאָלצער, שעהבער אָפיציער, וועלכער איז דעם לעצ־טען מאָהל מיט זיין גלענצענדען אוניי־פאָרם צו די „זשורנאל" געזער פון דער דער דער